

Vsakdo je vreden pozornosti

Maruška Letnar, predsednica zbora krajevnih skupnosti občine Šiška je po rodu Primorka iz znane partizanske vasi Renče pri Novi Gorici. 1. januarja 1980 je v celoti postala Šiškarica, svoje vsakodnevno delo združuje v PAP kot vodja delovne skupnosti skupnih služb. Gibanje in stiki z ljudmi so ji zagotovljeni:

• »Nimam preveč funkcij, kajti nihče ne more biti strokovno in politično popoln, zlasti če je preobremenjen. Kako naj se naprimer človek udeleži treh sej hkrati?«

• Zbor krajevnih skupnosti je pomemben. Delegete, ki živo sledijo razpravam na pogosto dolgotrajnih sejah, občuduje. Vendarle je tam, kjer človek živi, zanimivosti, problemov in dogajanj na pretek. Delegeti zdajšnjega sklica se ji zde še bolj osveščeni kot v preteklosti, natančno občutijo odgovornost. Zelo so kritični pa tudi samokritični. Zanimivo, v zboru krajevnih skupnosti sklepčnost ni nikoli vprašanje... Kaj pomeni biti predsednik takega zbora? Kje so tiste ravni, kjer Maruška Letnar najbolj zazna svojo predsedniško odgovornost?

• »V naši občini imamo tri vrste krajevnih skupnosti: mestne, primestne in kmetijske. Glejte, posebno v starejših šišenskih predelih, tam, kjer je tudi prebivalstvo v letih, se pogosto ob nenadnih urbanističnih spremembah pojavljajo problemi navezanosti kraju, ulici, hiši... Preseliti, iztrgati, prestaviti nekoga, ki je 40 ali celo 50 let mirno in neopazno živel v nekem vsakdanjem, vendar njemu znanem okolju, povzroči lahko močan čustveni pretres. Podobno se dogaja z ostarelimi podutiškimi kmeti.

Moja naloga je seveda prisluhniti in omiliti podobna dogajanja, pravzaprav najti spravo, zadovoljstvo obeh strani.«

• Funkcijo obesiti si ni težko. Uspešno jo opravljati pa pomeni uveljavljati se skozi delo. Kadar si Maruška Letnar nekaj vtepe, zada, hoče biti dosledna. Garač je in ceni skupinsko delo. Trmo in izogrevanje pričakuje tudi od sodelavcev.

• »Kanalizacija, vodovod, trgovine, vrtci, telefon... V našem zboru želimo deliti povezano in smiselno. Trčimo tudi na ozka gledanja in osebne interese. Vendar je velika večina delegatov razgledana in osveščena. Tudi v šišenski občini potekajo prostorska preoblikovanja krajevnih skupnosti. 23 zdajšnjih se bo verjetno razdrobilo v 29, največja medvoška celo v pet. V tako prostorsko zmanjšanih krajevnih skupnostih bo delo lahko bolj vsebinsko, želje krajanov veljavnejše. Problem pa bo seveda zagotoviti celovita nova vodstva.«

• Financiranje krajevnih skupnosti ni dobro urejeno. Poračun in tako imenovana »glavarina« najbrž nista najbolj posrečeni obliki. Bržkone bo potreben stalen vir.

• »Možnosti uveljavljanja želja in stališč slehernega občana so dane, seveda če krajan to želi. Objavljeni programi so bili sprejeti brez bistvenih pripomb, kar morda pomeni, da so dobro zastavljeni. Čas je za uresničevanje zapisanega.«

• Tovarišica Maruška ljubi rjavo barvo. Rjavo in vse odtenke rumene. Nekaj odločnega se ji mota tudi v rjavem pogledu. Z govorico rok podkrepljuje tehtnost izgovorjenega, pa vendarle ne meni, kako je vse njena lastna porogovitost.

• »Kar imamo, je nekaj čudovitega. Prostost, sproščenost, da svobodno hodiš, delaš, misliš, se izražаш, je v naši deželi nekaj neprecenljivega. Tako in boljše mora ostati. Več časa bi morali posvetiti prenašanju tradicij na mladino. Mladina hoče delati in naloge ji moramo zagotoviti.«

• Kaj ji pomenita sreča, poštenost?

• »Sreča je delati, doživljati spoštovanje, osebno zadovoljstvo. Ljubim dinamično in ustvarjalno delo... Ustvarjati, da. Mir, duševni mir je najbrž sreča. Mir brez beganja. Poštenost pa je prostost mirno zaspiti in tako vzgajam tudi svoje otroke...«

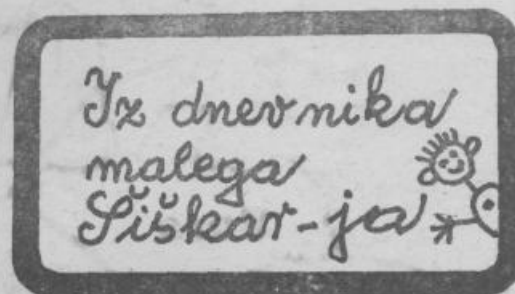
• Po njenem mnenju je »Javna Tribuna« list, ki se dobro in veliko bere. Morda mu manjka več pogovorov z uglednimi ljudmi, več pisanja o krajanih, o tipičnih stvareh, zadevah, ki se dogajajo. Pa več konstruktivne kritike. Tako bi se začelo razmišljati o napredku. Morda...«

• Vsakdo je človek in vreden pozornosti. Marsikdaj je treba biti dober poslušalec in pol problema je razvozanega. Najbolj dragoceno je morda najti neposreden, topel, človeški stik.

• »Konjički? O, ko bi imela čas! Rada sem slikala akvarele, krojila in šivala obleke, ampak rože so mi ostale. Delo na vrtu, rezanje in vonj po zemlji... Užitek... In smučanje...«

• V zboru krajevnih skupnosti jo navdušujejo klene, naravnost povedane misli preprostih ljudi. Učenega zapletanja ne mara. Veseli se zdravih, jedratih prebliskov in presune jo, kadar se podira svet nekemu, ki je petdeset ali več let živel na sončnem koščku svoje zemlje. Taka je Maruška Letnar, živ človek s poslušom in srcem...

Bogomir Šefic

Larek

Naš ata je bral v časopisu, da nam blazno primanjkuje surovin, da ni lesa za papir, da ni starega papirja in da sploh zelo malo stvari je. To vem, ker nam je o tem veliko pripovedoval pri kosilu.

Potem je začel razmišljati. Vsak dan dobi toliko in toliko raznih vabil, gradiv, pisem, dopisov, pa vsak dan mora poslati toliko in toliko dopisov in pisem ter ostalega. In za vse je potreben papir...

Jaz moram za šolo vsak dan popisati nekaj deset listov zvezkov in listov kar tako — in spet gre papir.

Pa se je ata domislil, da bi vsak papir dvakrat uporabil. Na hrbtno stran vabil na sejo v krajevni skupnosti na primer piše razne prošnje, na hrbtno stran gradiv za sejo občinske skupščine sestavlja vabila za sejo sindikata (čeprav je članov veliko, papirja nikoli ne zmanjka, na srečo).

Povzročil je sicer nekaj zmešnjave, ko so ljudje tu in tam zamešali kakšne sestanke in so nasploh menili, da je ata nor, sicer je pa vse skupaj zgledalo še kar stabilizacijsko in varčevalno.

Toda zapletlo se je zadnjič, ko je na uvodni referat uvodničarja na neki seji (na hrbtni strani) napisal svojo diskusijo, je pa potem prebral kar vse skupaj, toda ni tega nihče opazil razen uvodničarja, ki pa tudi ni zameril, saj rad sliši, če ga drugi citirajo.

Tako je odpadla tudi misel, da bi jaz za šolo uporabljal njegove delegatske materiale, kar je pravzaprav sreča, kajti so zadeve tako sakramensko zapletene, da je še na hrbtni strani težko kaj pametnega napisati.

Mislil sem skratka, da se da tudi še kako drugače varčevati: da bi nasploh manj papirja porabili za neumnosti in več za pametne reči.

Srečko

SPOZNAVAJMO SVET IN DOMOVINO

V soboto, dne 29. marca 1980 se je v domu Svobode v Šentvidu odvijala javna radijska oddaja »SPOZNAVAJMO SVET IN DOMOVINO« in sicer med OK ZSMS Trbovlje in Ljubljana-Šiška.

Pred polno dvorano navijaško razpoloženih mladincev, vojakov ter nekaj tudi malo starejših krajanov, je ekipa OK ZSMS Ljubljana-Šiška v sestavi: Ingrid Bakše, Očkerl Marija, Dular Boris, Kren Andrej in Saba Bettelina, pokazala precejšnjo mero znanja, ki pa je bila še preskromna v primeri s Trbovljčani.

Na željo vseh nas mladincev, se je vabilu odzval tudi dolgoletni aktivni družbenopolitični delavec, borec in novinar tovariš Drago Košmrlj in v pogovoru z urednikom oddaje prikazal svojo dolgo in aktivno življenjsko

pot. Z veseljem smo prisluhnili popevkam Alenke Pinterič in Edvina Fliserja.

Poleg osrednjega tekmovalnega dela smo zvedeli tudi nekaj več o poteku tekmovanja TITO—REVOLUCIJA—MIR v obeh OK ZSMS. Predstavnik OK ZSMS Leskovec nam je v kratkih besedah predstavil sodelovanje njihove OK s pobrateno OK ZSMS Trbovlje. Prvi javni radijski nastop sta imela tudi naša glasbenika Bogo in Vojko ali krajše duet Bober, ki sta navdušila vse gledalce s prijetno skladbo.

Za konec smo zaploskali še zmagovalcem v tekmovanju Tito—revolucija—mir na nivoju občine. Zaželim jim čim več uspeha v nadaljnjem tekmovanju!

Mitja Merjasec

tribuna 7